

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΙΑ'

ΣΑΒΒΑΤΟΝ 28 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1933

ΑΡΙΘ. 43

ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΗΣ ΙΕΡΑΡΧΙΑΣ

Α'

Ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν τῇ προθεσμίᾳ τῇ ταχθείσῃ διὰ τῆς ἐκτάκτου αὐτῆς συνελεύσεως ἠδυνήθη νὰ ἀποπερατώσῃ τὸ ἔργον διὰ τὸ ὁποῖον συνεκλήθη, μετ' ἐμπεριστατωμένας δὲ συζητήσεις ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτῆς ζητημάτων ἤχθη εἰς ὠρισμένα συμπεράσματα, ἐξαντλήσασα πλήρως τὴν ἡμερησίαν αὐτῆς διάταξιν. Τὰ χρονολογικῶς ἐν τῇ «Ἐκκλησία» σημειωθέντα περὶ τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἱεραρχίας ἐν τῇ ἐπιβεβλημένῃ συντομίᾳ τῶν δὲν εἰκονίζουσι βεβαίως τὴν εὐρύτητα τῶν συζητήσεων, αἵτινες διεξήχθησαν ἐπὶ τῶν κυριώτερον ζητημάτων.

Ἐκ τούτων ἀνάγκη νὰ ἐξαρθῶσιν αἱ συζητήσεις περὶ τοῦ δικαίωματος, τὸ ὁποῖον ἡ Ἱεραρχία ζητεῖ παρὰ τῆς Πολιτείας ὅπως ἐφεξῆς μὴ ψηφίζονται περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων καὶ πραγμάτων νόμοι ἄνευ προηγουμένης ἐπ' αὐτῶν γνώμης τῆς Ἐκκλησίας. Περὶ τοῦ θέματος τούτου καὶ ἄλλοτε ἐγένετο λόγος ἐν συνόδῳ τῆς Ἱεραρχίας, ἀλλὰ κατὰ τὴν πρὸ μικροῦ λήξασαν ἐκτακτὸν αὐτῆς συνέλευσιν ἐξητάσθη τούτο ὅπῃ πάσης πλευρᾶς καὶ ἐπὶ τῇ βάσει τῆς διατάξεως τοῦ συντάγματος, καθ' ἣν ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε αὐτοδιοίκητος ὀργανισμὸς, ἐπιτηρούμενος ἀπλῶς ὑπὸ τῆς Πολιτείας καθ' ὃν τρόπον καὶ βαθμὸν αὐτὴ ἐπιτηρεῖ καὶ τὰ λοιπὰ ἐν τῇ ἑλληνικῇ ἐπικρατείᾳ θερμοκείμενα. Ὄντως δέ, δὲν εἶνε δίκαιον, ἀφ' ὅτου χρόνου τὸ τέως «Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς δημοσίας ἐκπαιδεύσεως» μετεβλήθη εἰς «Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῶν θερμοκευμάτων» ἐποπτεύον πάντα τὰ ἐν τῇ χώρᾳ θερμοκείμενα νὰ ἀσκήσῃ νομοθετικὴν ἐξουσίαν ἐπὶ τῆς ἐν αὐτῇ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας καί, ἐπὶ πλέον, νὰ νομοθετῇ οὐχὶ ἀπλῶς ἐν ἀγνοίᾳ αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ πολλακίς παρὰ τοὺς ρυθμιζοντας τὴν ἐκκλησια-

στικὴν ζωὴν ἱεροῦς κανόνας. Διὰ τοῦτο μετὰ μακροτάτας περὶ τοῦ ζητήματος συζητήσεις, διαρκεσάσας ἐπὶ ὅλον διήμερον, ἡ Ἱεραρχία κατέληξεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅπως ἐπιδιώξῃ ὥστε νὰ γείνη σεβαστὴ ἡ ἀρχή, καθ' ἣν νὰ μὴ ψηφίζεται νόμος παρὰ τὴν προηγηθεῖσαν γνώμην τῆς Ἱεραρχίας. Ὑπὸ τούτο μάλιστα τὸ πνεῦμα ἐγένετο ἀναθεώρησις πάντων τῶν ἐκκλησιαστικῶν νόμων, ἀπεφασίσθη δὲ ὅπως ζητηθῶσιν ἀνάλογοι τροποποιήσεις ὠρισμένων διατάξεων τοῦ Καταστατικοῦ νόμου, τῆς δικονομίας καὶ τοῦ περὶ ἐνοριῶν νόμου.

Ἐν σχέσει πρὸς τὸν τελευταῖον τούτον εἰδικὴν συζήτησιν προὐκάλεσε λίαν διεξοδικὴ εἰσήγησις τοῦ σεβ. μητροπολίτου Φιλίππων καὶ Νεαπόλεως κ. Χρυσοστόμου περὶ τοῦ Ταμείου ἀποδοχῶν καὶ ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου. Δυστυχῶς τὸ Ταμεῖον τοῦτο ἀπ' αὐτῆς ἔτι τῆς ιδρύσεώς του εἶχε προκαλέσει πολλὰς ἀντιρρήσεις, ἐνεκα τῶν ὁποίων ἐσχηματίσθησαν καὶ προκαταλήψεις κατ' αὐτοῦ. Ἐγγυτέρα μελέτη τοῦ θεσμοῦ καὶ ἡ λειτουργία αὐτοῦ ἀπέδειξαν ὅτι ἐν μέρει αἱ ἀντιρρήσεις δὲν ἦσαν ἐστερημένα βάσεώς τινος, διότι τὸ Ταμεῖον δὲν ἐστηρίχθη ἐπὶ ἀσφαλῶν δεδομένων, λίαν δὲ ταχέως ἀπεδείχθη ὅτι ὁ ἀρχικὸς σκοπὸς τῆς ιδρύσεώς του, ὅστις ἦτο κυρίως ἡ μισθοδοσία τοῦ ἐνοριακοῦ κλήρου, ἦτο ἀνεπίτευκτος. Καὶ διετήρησε μὲν τὸν ἀρχικὸν αὐτοῦ τίτλον «Ταμεῖον Ἀποδοχῶν καὶ Ἀσφαλίσεως τοῦ Κλήρου», ἀλλὰ τὸ Ταμεῖον «Ἀποδοχῶν» ἀπέμεινε κυρίως καὶ μόνον Ταμεῖον «Ἐπικουρίας» τοῦ Κλήρου, διότι ὁ σχετικὸς περὶ αὐτοῦ νόμος ἐξησφάλισε μὲν εἰς τὸν ἐφημερικὸν κλήρον τὸ 1)3 τῶν προσόδων τῶν ναῶν ὡς μισθοδοσίαν καὶ ἔλυσε οὕτω ἐν ζήτημα μέγιστον, ἀλλ' ἐφ' ὅσον οὐχὶ πάντες οἱ ναοὶ ἔχουν ἐπαρκεῖς πρὸς μισθοδοσίαν καὶ τοῦ ἱερατικοῦ προσωπικοῦ τῶν προσόδους, τὸ Ταμεῖον ἐμελλε νὰ ἔρχεται ἐπὶ κούρον μόνον εἰς τοὺς ἐκ τῶν ἐφημεριῶν μὴ λαμβάνοντας πληρεῖς τὰς μισθοδοτικὰς τῶν ἀποδοχῶν ἐκ τοῦ

ναού. Καί διένειμε μὲν, πράγματι, τὸ Ταμεῖον περὶ τὰ τρία ἑκατομμύρια δραγμῶν εἰς τοιούτους δικαιοῦχους ἐφημερίους, ἀλλὰ πάντως τὸ πρόβλημα τῆς μισθοδοσίας τοῦ κλήρου ἀπέμεινε καὶ πάλιν ἄλυτον ἐν τῇ ὁλότητί του, τότε δὲ μόνον θὰ λυθῆ, ὅταν εὐρεθῶσι πόροι οὐχὶ ἐκ τῶν ναῶν μόνον, ὡς ἠθέλησεν ὁ περὶ τοῦ Ταμείου νόμος, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλων πηγῶν. Εἶνε δὲ γνωστὸν ὅτι σφοδρότατῃ ὑπῆρξεν ἡ κατὰ τοῦ Ταμείου ἀντίδρασις ἰδίως τῶν ἐπιτρόπων τῶν ναῶν, οἱ ὅποιοι, κυρίως εἰπεῖν, βαρέως ἔφερον τὸν ἔλεγχον τὸν ὑπὸ τοῦ Ταμείου ἀσκούμενον ἐπὶ τῆς διαχειρίσεως τῶν ναῶν καὶ θεωροῦν ὑπερβολικὸν τὸ ποσοστὸν τοῦ 1)3, τὸ ἐκ τῶν προσόδων τῶν ναῶν καθορισθὲν διὰ τὸν ἐφημεριακὸν κλῆρον. Κατὰ τὴν διεξαχθεῖσαν συζήτησιν διεφωτίσθη πλήρως τὸ ζήτημα τοῦ Ταμείου καὶ ἤρθησαν πολλαὶ παρεξηγήσεις, κατέληξε δ' ἡ Ἱεραρχία εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ διατηρηθῆ μὲν τοῦτο, ἀλλὰ μετὰ τινῶν ἐλαφρῶν τροποποιήσεων. Πρὸς τοῦτο κατηρτίσθη καὶ Ἐπιτροπὴ εἰδικὴ ἐξ ἀρχιερέων, ἔργον ἔχουσα καὶ τὴν ἄρσιν τῶν ἐκ μέρους τῶν λαϊκῶν ἐπιτρόπων ἀντιρρήσεων κατὰ τοῦ σπουδαιοτάτου καὶ εὐεργετικωτάτου τούτου διὰ τὸν ἐφημεριακὸν ἡμῶν κλῆρον θεσμοῦ.

Ἡ ἀναθεώρησις τῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας νόμων καὶ ἡ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Ταμείου τοῦ Κλήρου συζήτησις ὑπῆρξεν ἐν τῶν σπουδαιοτέρων ἔργων τῆς ληξιάσης ἐκτάκτου συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας.

*Ἐτερον ζήτημα ὅπερ ἀψηχόλησε τὴν Ἱεραρχίαν ἦτο τὸ τοῦ ἡμερολογίου.

Τὸ ζήτημα τοῦτο δὲν ἐσκοπεῖτο νὰ συζητηθῆ, οὔτε δὲ καὶ συνεζητήθη κατ' ἀρχὴν, διότι θεωρεῖται καὶ εἶνε οὐσιαστικῶς λελυμένον ἤδη ἀπὸ τοῦ 1924. Ἄλλ', ὡς γνωστὸν, ἀνεκινήθη τοῦτο κατὰ τὰς τελευταίας πολιτικὰς ἐκλογάς, ἡ δὲ παρούσα κυβέρνησις εἶχεν ἐκδηλώσει τὴν ἐπιθυμίαν νὰ ρυθμίση τὸ ζήτημα, περὶ τούτου δὲ κυρίως καὶ προῦκειτο νὰ διασκεφθῆ, ὡς καὶ διεσκέφθη, ἡ Ἱεραρχία. Μετὰ διαφωτιστικωτάτην εἰσήγησιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος, γενομένην ὑπὸ τοῦ σεβ. μητροπολίτου Φωκίδος κ. Ἰωακείμ, ἀξίαν δὲ πολλοῦ λόγου καὶ πάσης προσοχῆς, δι' ἧς κατεδείχθη ὅτι οἱ ἀκολουθοῦντες τὴν παλαιὰν χρονολόγησιν ἀποτελοῦν ἀσημαντοτάτην μειονότητα, ἐγένετο καὶ αὐθις δεκτὸν ὅτι ἡ Ἱε-

ραρχία δὲν ἠδύνατο νὰ μεταβάλη ἀπόφασιν περὶ τοῦ ἡμερολογίου, περὶ τοῦ ὁποίου ὁμόφωνος πάντοτε ὑπῆρξεν ἡ γνώμη τῆς ὁλομελείας τῆς Ἱεραρχίας, προῆλθε δ' εἰς συμπεράσματα ἅτινα διετυπώθησαν εἰς τὸ πρὸς τὴν κυβέρνησιν ἔγγραφο καὶ εἰς τὴν πρὸς τοὺς ἐμμένοντας εἰς τὴν παλαιὰν χρονολόγησιν ἐγκύκλιον αὐτῆς, ἀμφοτέρωτα δημοσιευθέντα ἤδη ἐν τῷ προηγουμένῳ φύλλῳ τῆς «Ἐκκλησίας». *Ἐὰν δύο ὅλας ἡμέρας μετὰ τὴν ληφθεῖσαν ἀπόφασιν τῆς Ἱεραρχίας καὶ κατὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν αὐτῆς ὑπεβλήθησαν δύο προτάσεις, ἡ μὲν πρὸς ἐξοικονομήσιν τῶν θρησκευτικῶν ἀναγκῶν τῶν ἐμμενόντων εἰς τὴν παλαιὰν χρονολόγησιν, ἡ δὲ πρὸς προσωρινὴν ἐπαναφορὰν τῆς παλαιᾶς χρονολογήσεως μέχρις οὗ ληφθῆ νέα ἀπόφασις τῆς Ἐκκλησίας ἐν Οἰκουμενικῇ συνόδῳ, αἱ προτάσεις αὗται δὲν μεταβάλλουσι τὰς ἤδη ὑπὸ τῆς μεγίστης πλειονοψηφίας τῆς Ἱεραρχίας ληφθεῖσας ἀποφάσεις. Εἶνε ἀτύχημα ὅτι οἱ ἐπὶ κεφαλῆς τῶν λεγομένων παλαιοημερολογιτῶν ἐζήτησαν νὰ ἐπιβληθῶσι δι' ἀταξίας προκληθείσης ὑπ' αὐτῶν τῇ προπαρελθούσῃ Κυριακῇ, ἀλλὰ βεβαίως αὕτη δὲν πρόκειται νὰ ἐπηρεάσῃ οὔτε τὰς ἀποφάσεις τῆς Ἐκκλησίας, οὔτε τὴν προσήκουσαν στάσιν τῆς Πολιτείας. Ἄλλως τε εἶνε, δυστυχῶς, γνωστὸν, ὅτι οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἐκκλησίᾳ, ἀλλὰ καὶ κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους, ὅτε ἐγένετο ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου ἐν τῇ Δύσει αἰῶνες ὅλοι ἀπητήθησαν διὰ νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τὴν ὀρθὴν ἀντίληψιν οἱ ἀντιδρώντες.

Ἄλλὰ τὸ ἔργον τῆς ἐκτάκτου συνελεύσεως τῆς Ἱεραρχίας δὲν περιορίσθη εἰς μόνον τὰ προμνημονευθέντα ζητήματα, ὡς θὰ ἀναπτυχθῆ ἐν τῷ ἐπομένῳ φύλλῳ.

* Ἐκ παραδρομῆς ὅτι τὰ ἔγγραφα ταῦτα δὲν ἐτέθησαν τὰ ὁνόματα τῶν Σεβ. Τρίκκης Κορινθίας καὶ ἄλλων Ἀρχιερέων.

ΝΟΜΙΚΑΙ ΓΝΩΜΟΔΟΤΗΣΕΙΣ ΠΕΡΙ ΕΚΚΛΗΣ. ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΠΑΙΔΕΙΑΣ Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Σεβρίου 1931
ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
'Αριθ. Πρωτ. 288

Πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Παιδείας καὶ Θρησκευμάτων.

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 44257 ἐ. ἔ. ὑμετέρου

έγγράφου και του έν τούτω έρωτήματος έχω την τιμήν νά γνωρίσω την γνώμην μου.

Έκ τής διατάξεως του άρθρου 39 του Νόμου 5481, καθ' ήν ή αποκλειστικώς εις την δημοσίαν ύπηρεσίαν άφορῶσα άλληλογραφία και άποστελλομένη υπό τών Δημοσίων Άρχών διαβιδάζεται άτελῶς διά του Ταχυδρομείου έν τῷ έσωτερικῷ του Κράτους υπό τους όρους του νόμου τούτου και τών πρόσ έκτέλεσιν αὐτοῦ έκδοθησομένων Διαταγμάτων, έν συνδυασμῷ πρόσ την διάταξιν του άρθρου 45 παρ. 3, καθ' ήν ὡς ταχυδρομική ανταπόκρισις νοείται ή διαμοιβή άλληλογραφίας πρόσ τās Δημοσίας, Δημοτικές και Κοινωνικές Άρχάς ή τās έξαρτωμένας έκ του άλληλογραφούντος οργανώσεως, σαφῶς προκύπτει ότι αἱ Μητροπόλεις, καθ' ὃ Δημοσίοι Άρχαί, δικαιούνται ν' άλληλογραφῶσιν άτελῶς πρόσ τās διάφόρους έννοιακάς Έπιτροπάς τών Νάων και τους Ιερεῖς, ὡσαύτως δέ και αἱ έννοριακαι έπιτροπαι και οἱ Ιερεῖς, ὡς έξαρτώμεναι οργανώσεως έκ τών Μητροπόλεων, δύνανται άτελῶς ν' άποτέλλωσι την πρόσ αὐτάς άλληλογραφίαν αὐτῶν, την άφορῶσαν αποκλειστικώς εις την δημοσίαν ύπηρεσίαν.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
(ὕπ.) ΑΛΙΚΟΥΛΗΣ

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἐθῆναι τῇ 3 Μαρτίου 1932

Άριθ. 273

Ἐπισημειωθέν Συγκοινωνίας (Τμήμα Ἀνταποκρίσεων)

Ἀπαντῶν εις τό ὕπ' αριθ. 266354 π. ἔ. ὑμέτερον έγγραφον, έχω την τιμήν νά επαναφέρω τό διά τούτου διαβιβάσθέν μοι αντίγραφον του ὕπ' αριθ. 288 π.ἔ. πρόσ τό Ἐπισημειωθέν Παιδείας και Θρησκευμάτων, έγγραφου του συναδέλφου μου κ. Π. Ἀλίκουλη, και νά γνωρίσω ότι τό έν τῷ έγγραφῷ ὑμῶν τούτω διατυπούμενον έρώτημα έφερα ένώπιον τῆς Ὀλομελείας του Νομικοῦ Συμβουλίου, ήτις ὁμῶς δέν εύρέθη σύμφωνος επί τῆς δοτέας λύσεως.

Και ή μὲν πλειοψηφία του Συμβουλίου έχει την γνώμην, ότι αἱ Μητροπόλεις, ὡς εκδίδουσαι μονομερεῖς ὑποχρεωτικές διά τό κοινόν πράξεις και επιτάσσουσαι έντός του κύκλου τῆς υπό τών κειμένων νόμων διαγραφομένης άρμοδιότητος αὐτῶν, θεωροῦνται και εἶναι δημοσίοι Άρχαί και συνεπῶς άπολαύουσι τῆς υπό του άρθρου 39 του νόμου 5481 (Ἐφ. Κυβ. 1930 σελ. 1025) προβλεπομένης ταχυδρομικῆς άτελείας, καθά και έν τῷ προαναφερθέντι έγγραφῷ του συναδέλφου κ. Ἀλίκουλη εκτίθεται.

Ἀντιθέτως ὁμῶς ή γνώμη μου εἶναι ότι τό άρθρον 39 του νόμου 5481 ὡς «δημοσίας Άρχάς» θεωρεῖ μόνον τās έν τῷ Κράτει συντεταγμένας πολιτειακάς λειτουργίας (έξουσίας), ήτοι έννοεῖ τās ὑπηρεσίας εκείνας, αἵτινες εκδίδουσι μὲν μονομερεῖς πράξεις, ἐξ οικείας δυνάμεως και δικαιοδοσίας, ὑποχρεωτικές διά τους πολίτας, εκδίδουσιν ὁμῶς ταύτας ὡς μία τῶν τριῶν συντεταγμένων έν τῷ Κράτει πολιτειακῶν λειτουργιῶν, ή ὡς τμήμα μιᾶς τούτων, Ιεραρχικῶς τοῦ-

τέστιν εις ταύτην ὑποκειμένη. Ὅτι δέ τοιοῦτο εἶνε τό νόημα τῆς ὕπ' ὄψει διατάξεως του άρθρου 39, συνάγεται προδήλως και έκ τῆς αντιπαροβολῆς τῆς διατάξεως ταύτης πρόσ τό άρθρον 45 του αὐτοῦ νόμου, έν τῷ ὁποίῳ αναφέρονται και διάφορα άλλα νομικά πρόσωπα, δυνάμενα νά χαρακτηρισθῶσιν ὡς «δημόσιοι άρχαί» υπό την εύρείαν τῆς φράσεως σημασίαν, ἄτε επιτάσσοντα και άσκούντα λειτουργίαν θεωρουμένην οἶονεῖ άπόσπασμα τῆς πολιτειακῆς έξουσίας (rouvoir), ή ιδιαιτέρα μνεία τῶν ὁποίων θά ήτο περιττή, εάν ταῦτα ήσαν «δημόσιοι Άρχαί».

Ἐπί πλέον την άρνητικὴν μου γνώμην ένισχύει και τό γεγονός, ότι συμφώνως τῷ άρθρῳ 13 του νόμου 5187 (Ἐφ. Κυβ. 1931 σελ. 1961), ή Ἀρχιεπισκοπή Ἀθηνῶν και έκάστη τῶν Μητροπόλεων άποτελοῦσιν ἴδιον νομικόν πρόσωπον δημοσίου δικαίου, και συνεπῶς και αὐται, διά νά τύχωσι ταχυδρομικῆς άτελείας, ἔδει ῥητῶς νά μνημονευθῶσι μεταξὺ τῶν άπολαυόντων τοιαύτης άτελείας νομικῶν προσώπων.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
(ὕπ.) Γ. ΙΑΤΡΙΔΗΣ

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΤΗΣ
ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Ἐθῆναι τῇ 12 Ἀπριλίου 1932

Άριθ. 305

Ἐπισημειωθέν Συγκοινωνίας Τμήμα Ἀνταποκρίσεων.

Ἀπαντῶν εις τό ὕπ' αριθ. 185208 και από 11 Μαρτίου 1932 ὑμέτερον έγγραφον και πρόσ συμπλήρωσιν τῶν έν τῷ ὕπ' αριθ. 273 ἔ. ἔ. έγγραφῷ μου εκτιθεμένων, έχω την τιμήν νά γνωρίσω ότι και επί τῆς άλληλογραφίας τῶν Ιερέων και Ἐνοριακῶν Ἐπιτροπῶν πρόσ τās Ἐπισκοπάς και Μητροπόλεις ή αὐτή αρχή πρέπει νά εφαρμόζηται, ή ὁποία εκτίθεται εις τό προγενέστερον εκείνο έγγραφόν μου, και δὴ κατά μὲν την γνώμην τῆς πλειοψηφίας του Νομικοῦ Συμβουλίου, ότι και ή ὑπηρεσιακή άλληλογραφία τῶν Ιερέων και έννοριακῶν έπιτροπῶν θεωρεῖται άλληλογραφία προερχομένη έκ δημοσίων άρχῶν, και συνεπῶς άπολαύει ταχ. άτελείας, έν ᾧ κατά την γνώμην μου ή άλληλογραφία δέν άπολαύει τῆς άτελείας ταύτης, δι' οὗς λόγους δέν άπαλλάσσεται τῶν ταχυδρομικῶν τελῶν και ή άλληλογραφία τῶν Μητροπόλεων, διότι και οἱ Ιερεῖς και αἱ έννοριακαι έπιτροπαι δέν εἶναι δημοσίοι Άρχαί, ὡς τοῦλάχιστον έννοεῖ ταύτας ὁ ὕπ' αριθ. 5481 νόμος, αλλά και διότι οἱ έννοριακοί ναοί άποτελοῦσιν ἴδια νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου, κειχωρισμένα τῆς Πολιτείας (πρβ. άρθ. 7 Π. Διατάγματος τῆς 13 Ὀκτωβρίου 1931 «περί κωδικοποιήσεως τῶν περι έννοριακῶν ναῶν και ἐφημερίων κλπ.» Ἐφ' Κυβ. σελ. 1979.

Ο ΝΟΜΙΚΟΣ ΣΥΜΒΟΥΛΟΣ
(ὕπ.) Γ. ΙΑΤΡΙΔΗΣ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΟΞΦΟΡΔΕΙΟΥ ΟΜΑΔΟΣ

Τὸ διαφέρον τῆς δημοσίας γνώμης ἐν Ἀγγλίᾳ ἀπὸ τινος στρέφεται περὶ τὴν κίνησιν τῆς οὕτω καλουμένης «Ὁξφορδείου ομάδος». Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς δέον νὰ τενισθῆ ὅτι ἡ κίνησις αὕτη οὐδεμίαν ἀπολύτως σχέσιν ἔχει πρὸς τὴν γνωστὴν κίνησιν τῆς Ὁξφόρδης, ἢ ἐκατονταετηρίδος τῆς ἐποίας ἐωρτάσθη ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγγλίας τὸν παρελθόντα Ἰούλιον. Ἡ νέα αὕτη κίνησις ἤρξατο μὲν ἐν Ἀγγλίᾳ πρὸ τινων ἐτῶν, μολὶς ὅμως πρὸ τινων μηνῶν ἐποιήσατο τὴν ἐμφάνισιν αὐτῆς καὶ δημοσίᾳ. Ὁ ἀρχηγὸς αὐτῆς μέχρι πρὸ ὀλίγου διέδιδε τὰς ἀρχὰς τῆς κινήσεώς του εἰς περιωρισμένον κύκλον ὁπαδῶν. Ἐβολιδουσκοῦται τὸ ἔδαφος, προσεπάθει νὰ ἀποκτήσῃ συνεργάτας ζηλωτάς νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἐνθουσιασμόν του εἰς κύκλον κατ' ἀρχὰς στενόν· καὶ νὰ ὀρμήσῃ εἰς τὴν κατάντησιν—ὅπως τουλάχιστον ἰσχυρίζεται εἰς τὸ διάγγελμα τὸ ὁποῖον προχθὲς ἐξαπέλυσε πρὸς τὸν λαὸν—πρῶτον τοῦ Λονδίνου εἶτα τῆς Ἀγγλίας, τῶν ἀποικιῶν τῆς Μ. Βρετανίας, τῆς Ἀμερικῆς καὶ τοῦ κόσμου ὅλου.

Μολονόμ δὲ κέντρον τῆς δράσεως τῆς νεαρᾶς κινήσεως εἶναι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ Ἀγγλία, οὔτε ὁ ἀρχηγὸς τῆς, οὔτε ἡ κίνησις αὐτὴ προήλθεν ἐκ τῆς χώρας ταύτης, ἀλλ' ἐκ τῆς χώρας τῶν παραδόξων, τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ Φράνκ Μπούκμαν ἐπορεύσασε εἰς τὸ σεμινάριον τῆς Φιλαδελφείας ἐν Ἀμερικῇ. Ἐλαβεν εἰς αὐτὸ μακρὰν καὶ ἐπιμελῆ προπόννησιν διὰ τοῦ κληρικοῦ τὸ στάδιον· μετὰ δὲ τὸ πέρας τῶν σπουδῶν του εἰσῆλθεν εἰς τὸν κλῆρον. Ἄνθρωπος κακὸς δὲν ἦτο, οὔτε ἀμελής εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν ἱερατικῶν του καθηκόντων. Τουναντίον φίλεργος καὶ φιλόπνοος ὢν ἐκ φύσεως ἔδειξε δραστηριότητα μεγάλην, ἅμα ὡς ἀνέλαβε τὰ καθήκοντα αὐτοῦ ἐν τινι ἐνορίᾳ τῆς Φιλαδελφείας καὶ διὰ τῶν ἀτομικῶν του κόπων κατώρθωσεν ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ, ἀντὶ τῆς πεπαλαιωμένης καὶ σχετικῶς μικρᾶς ἐνοριακῆς του Ἐκκλησίας νὰ ἀνεγείρῃ νέαν εὐρύχωρον, ὡραϊαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ θεοὶ λόγοι καὶ ἱεροὶ ἀκόλουθται τακτικῶς ἠκούοντο καὶ παρηκολουθῶντο ὑπὸ τῶν ἐνοριτῶν τοῦ δραστηρίου κληρικοῦ. Ἀλλ' ὁ Φράνκ—ὅπως εἶναι πάντοτε γνωστὸς μεταξὺ τῶν ὁμοϊδεατῶν του—καὶ ὑπὸ πνεύματος ἱεραποστολικοῦ οὐχὶ εὐκαταφρονήτου ἐνεπνέετο. Περιήρχετο τὰς οἰκίας τῆς ἐνορίας του, ἐπεσκέπτετο τοὺς ἀσθενεῖς ὑπεστήριξε καὶ ὑπεδοθήθει πᾶν ἔργον ἀγαθὸν καὶ κατώρθωσε νὰ ἐξημερώσῃ καὶ ἐκχριστιανίσῃ τὸσον πολὺ τὰ ἦθη καὶ τοὺς τρόπους τῆς ἐργαζομένης τάξεως, ὥστε οἱ πλούσιοί της ἐργοδοτοῦν νὰ θεωροῦν μέγαν εὐεργέτην τὸν ἐμπνευσμένον καὶ δραστήριον κληρικόν, ὅφ' οὗ τὴν πνευματικὴν δικαιοδοσίαν διετέλουν, ὅπως ἕως ὁ ἴδιος ὁμολογεῖ, παρ' ὅλην τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ τὸν ζήλον δὲν εἶχε καθ' ὀλοκληρίαν ἀναγεννηθῆ, οὔτε ἀπαρνηθῆ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν τοῖς παθήμασιν αὐτοῦ καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις. Καὶ εἰς τὴν κίνησιν, τὴν ἐποίαν ἢ προσωπικότης του ἐδημιούργησε καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἱεραποστολικῆς του δράσεως μεταξὺ τῶν ἐνοριτῶν του ἠσθά-

νετο πολλάκις νὰ ἐγείρῃ ἐντὸς τῆς ψυχῆς του τὴν κερφαλήν τῆς ἢ κακίας τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς φιλοδοξίας καὶ σκέψεων μὴ συναδουσῶν πρὸς τὴν ἀποστολήν του. Μετὰ τινὰ ἔτη ἀπὸ τὴν εἰσόδου του εἰς τὸν κλῆρον ἐταξείδευεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Ἡμέραν τινὰ εἰσῆλθε κατὰ τύχην εἰς ναῖσκον, ὅπου ἤκουσε τὸ κήρυγμα γυναικὸς ὁμιλοῦσης περὶ τοῦ σταυροῦ, τοῦ ἁμαρτωλοῦ καὶ Ἐκείνου, ὅστις ἐξιλέωσε τὸ θεῖον διὰ τὰς ἁμαρτίας τῶν ἀνθρώπων. Ἡ διδασκαλία δὲν ἦτο ξένη πρὸς αὐτόν. Τὴν ἤκουσε καὶ τὴν ἐδίδασκε πολλάκις. Τὸ περιβάλλον ὅμως τοῦ ναοῦ καὶ ἡ πεποίθησις, μετὰ τῆς ὁποίας ἐξήρχοντο οἱ λόγοι ἀπὸ τοῦ στόματος τῆς ὁμιλιτρίας ἐνεποίησαν ἐξαιρετικὴν ἐπ' αὐτοῦ ἐντύπωσιν. Ἐνώπιον του παρουσιάσθη ὁ Ἐσταυρωμένος, οἱ πόνοι καὶ τὸ μαρτύριόν Του, ἡ ἀγωνία Του, ὁ ἀκάνθινος στένος, τὸ ὄξος, ἡ χολὴ διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν καὶ ἀμέσως ὁ Φράνκ κατενόησε τὴν ἄδυσσον ἣτις τὸν ἐχώριζεν ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ. Αὐτὸ ἦτο ὄλον. Δὲν ἠσθάνετο πλέον τὴν θέλησίν του διηρημένην διὰ τὸν Σωτήρα καὶ τὸν πονηρόν· κύμα ἰσχυρὸν συγκινήσεως ἠγέρθη ἐξ αὐτοῦ τοῦ βάθους τῆς πνευματικῆς του ὑποστάσεως καὶ ἐφαίνετο ὡσανεὶ ἀπέσπα τὴν ψυχὴν του ἀπὸ τῆς ἀγκύρας τοῦ ἐγωϊσμοῦ καὶ ἔφερεν αὐτὴν διὰ μέσου τῆς ἀδύσσου παρ' αὐτοὺς τοὺς πόδας τοῦ Σταυροῦ. Ἐξῆλθε μεταβεβλημένος ἐκ τοῦ ναύσκου, εἰς τὸν ὁποῖον εὗρε τὴν ἀναγέννησιν του. Ἀπεφάσισε νὰ παραδώσῃ ἑαυτὸν ψυχῇ καὶ σώματι εἰς τὸν Χριστόν, νὰ ἐργασθῆ ὀλοφύγως δι' Αὐτόν καὶ νὰ προσπαθῆσῃ νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν ὅσον τὸ δυνατὸν περισσοτέρων εἰς Αὐτόν Σκοπὸς τῶρα τῆς δράσεως του εἶχε γίνῃ ὁ πόλεμος ἐναντίον τοῦ ἐμποδίου τὸ ὁποῖον κωλύει τοὺς ἀνθρώπους νὰ παραδοθῶν εἰς τὸν Χριστόν, τῆς ἁμαρτίας ὄλον. Ἀνέλαβε ἔργον ἡράκλειον, ἀπαιτοῦν δυνάμεις ἰσχυράς καὶ σοφὰς μεθόδους. Ἀνέλαβε τὸν σκληρὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς ἁμαρτίας τῆς ἁμαρτίας μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν καὶ τῆς ἁμαρτίας μεταξὺ χριστιανῶν, Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ ἁμαρτία εἰς πᾶν θῆμα συναντᾶται· εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ ἐμποροῦ, εἰς τὸ ἐργοστάσιον, εἰς τὸν οἶκον, τὸ Κολλέγιον καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Καὶ σκεπτόμενος ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ δυσλύτου προβλήματος τῆς ἁμαρτίας ἐφθασεν εἰς τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα, τὸ ὁποῖον ἐθεώρησεν ὡς τὴν μόνην ὀρθὴν ἀπάντησιν εἰς τὸ ἐρώτημα, τὸ ὁποῖον ἢ φαγέδαινα τῆς ἁμαρτίας θέτει ἐνώπιον ἡμῶν: Ὁ βαθμὸς τῆς ἐλευθερίας ἡμῶν ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸν βαθμὸν τῆς ἐπιθυμίας ἡμῶν ὅπως ἀπελευθερωθῶμεν ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν. Ἐφ' ὅσον παραπονούμεθα ὅτι εἴμεθα δούλοι τῆς ἁμαρτίας, ὁμολογοῦμεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὴν ἐπιθυμοῦμεν. Ἡ ἁμαρτία εἴμπορεῖ νὰ ζήσῃ μόνον εἰς καρδίαν, ἢ ὁποία δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἀγαθὸν ἐξ ἑλθῆς ἐξ ἑλθῆς τῆς ἰσχύος τῆς. Μόνον ἡ ἀσθενὴς καὶ ἀναιμικὴ ἐπιθυμία καὶ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ κάμνει ἱκανὴν τὴν ἁμαρτίαν νὰ γίνῃ ὁ τύραννος τοῦ ἀνθρώπου. Θὰ ἐξαφανισθῆ ἀμέσως ὡς νὰ μὴ ὑπῆρχε, μολὶς τις διψήσῃ τὴν δικαιοσύνην ἐξ ἑλθῆς τῆς καρδίας του. Ἡ ἁμαρτία γεννᾶται μεταξὺ τῆς θεᾶς καὶ τῆς σκέψεως. Πρῶτον ἢ θεὰ ἔπειτα ἢ σκέψις, ἔπειτα ἢ γοητεία καὶ ἢ πτώσις. Οὕτω δὲ γνωρίζοντες ὅτι εἶναι «μακάριον

τοῦ 1833 ἡ ἐπαρχία Ναυπακτίας ἀπετέλεσε μετ' ἄλλων ἐπαρχιῶν τὴν Ἐπισκοπὴν Ἀκαρνανίας, ἡ δὲ ἐπαρχία Εὐρυτανίας (Ἐπισκοπὴ Λιτζᾶς καὶ Ἀγροφῶν καὶ Ραδοβυσδίου) τὴν Ἐπισκοπὴν Καλλιδρόμης μέχρι τοῦ 1841 ὅτε καὶ αὕτη προσηγορήθη τῇ Ἀκαρνανίας. Διὰ τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1852 ἰδρύθη ἡ Ἐπισκοπὴ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ἐκ τῶν ὁμωνύμων ἐπαρχιῶν, ἐξ ὧν διὰ Δ)τος τοῦ 1900 ἡ ἐπαρχία Ναυπακτίας προσηγορήθη τῇ Ἀκαρνανίας, ἀπελείφθη δ' οὕτως, ἐπανιδρυθεῖσα, ἡ Ἐπισκοπὴ Εὐρυτανίας ἀποτελεσθεῖσα ἐκ τοῦ τότε ὁμωνύμου νομοῦ. Κατὰ τὸ ἔτος 1910 συνέστη καὶ αὕτως ἡ Ἐπισκοπὴ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας, κατὰ δὲ τὸ ἔτος 1922 ἀνακηρύχθη Μητροπόλις, ἣτις ὅμως ἐν ἔτει 1932 κατηργήθη, τῶν ἐξ ὧν συνέκειτο ἐπαρχιῶν κατανεμηθειῶν ταῖς Μητροπόλεσιν Ἀκαρνανίας, Φθιώτιδος καὶ Θεσσαλιώτιδος.

- 1) Δοσίθεος ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Λιτζᾶς καὶ Ἀγροφῶν 1833—1841.
- 2) Ἀνθίμος Ὀλύμπιος 1852—1881.
- 3) Δανὺδ Τολμίδης 1884—1896.
- 4) Σεραφεῖμ Δομβοῖτης 1901—1914.
- 5) Ἀμβρόσιος Νικολαΐδης, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Χριστουπόλεως 1914—1932.

16. Μητροπόλις Παροναξίας.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἦτο Μητροπόλις ἀποτελουμένη ἀπὸ τὴν περιοχὴν, ἐξ ἧς καὶ νῦν ἀποτελεῖται, καὶ φέρουσα τὸν ἴδιον τίτλον. Διὰ τοῦ δ)τος τοῦ 1833 ἀπετέλεσε τὴν προσωρινὴν Ἐπισκοπὴν Νάξου, τῷ δὲ 1841 ἠνώθη τῇ Κυκλάδων. Διὰ τοῦ Σ' νόμου ἐπανιδρύθη ὡς Ἐπισκοπὴ Νάξου καὶ Πάρου. Τῷ 1900 ἔλαβε τὴν παλαιὰν ὀνομασίαν Παροναξίας καὶ ἀπὸ τοῦ 1922 ἀνηγορεύθη Μητροπόλις.

- 1) Γαβλιήλ, ὁ ἀπὸ Μητροπολίτου Τήνου 1833—1839.
- 2) Παρθένιος Ἀκύλας 1852—1876.
- 3) Γρηγόριος Γυακομῆς 1882—1909.
- 4) Ἰερόθεος Παρασκευόπουλος α'. 1914—1917. β'. 1920 - .

17. Μητροπόλις Πατρῶν.

Ἡ νῦν Μητροπόλις Πατρῶν κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Ἐπαναστάσεως ἀπετελεῖτο ἀπὸ τὴν Μητροπόλιν Παλαιῶν Πατρῶν ἔχουσαν ὑφ' ἑαυτὴν 3 ἐπισκοπὰς (Κερνίτης, Κορώνης, Μεθώνης), ἀπὸ δὲ τοῦ δ)τος τοῦ 1833 ἀπετέλεσε μόνιμον Ἐπισκοπὴν τὴν Ἀχαΐας, ἡ τῷ 1842 προσηγορήθη καὶ ἡ Ἐπισκοπὴ Αἰγιαλείας. Διὰ τοῦ Σ' νόμου τοῦ 1852 συνέστησε τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Πατρῶν καὶ Ἡλείας ἀποσπασθείσης τῆς ἐπαρχίας Αἰγιαλείας, ἣτις ἠνώθη τῇ Ἐπισκοπῇ Καλαβρυτῶν. Κατὰ τὸ ἔτος 1900 περιορίσθη εἰς τὴν Ἐπισκοπὴν Πατρῶν, ἀποσπασθείσης τῆς ἐπαρχίας Ἡλείας καὶ ἀποτελεσάσης ἰδίαν Ἐπισκοπὴν. Τέλος τῷ 1922 ἀνυψώθη εἰς Μητροπόλιν.

- 1) Μελέτιος, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Περφῶν Μετρῶν 1833—1840.
- 2) Γρηγόριος, ὁ ἀπὸ Ἐπισκόπου Αἰγιαλείας 1842—1852.
- 3) Μισαήλ Ἀποστολίδης 1852—1862.
- 4) Κύριλλος Χαϊρωνίδης 1866—1874.
- 5) Ἀβέγκιος Λαμπίρης 1874—1876.

- 6) Νικηφόρος Καλογεράς 1883—1885.
- 7) Δαμασκηνός Χριστόπουλος 1886—1892.
- 8) Ἰερόθεος Μητρόπουλος 1892—1903.
- 9) Ἀντώνιος Παράσχης α'. 1906—1917. β'. 1920.

(Συνεχίζεται)

Ι. Σ. ΜΠΟΥΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

Διπλωμάτου εὐσέβεια.

Εἶνε γνωστὴ ἐκ προηγουμένης παρατηρήσεως τῆς «Ἐκκλησίας» ἡ ἐντύπωσις, ἣτις ἐπὶ τοῦ ἀμερολήπιου δυτικῆς κόσμου, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν εἰλικρινῶν καθολικῶν, ἀπεκομίσθη ἐκ τῆς ἐν ἀγγλικῇ μεταφράσει διαδόσεως τῆς Ἀπαντήσεως τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου εἰς τὴν γνωστὴν ἐγκύκλιον τῆς Α. Α. τοῦ Πάπα Ρώμης «Lux Veritatis». Ὁ ἐξοχ. πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, κ. Lincoln Mac Veagh ἅμα ἀφικόμενος εἰς Ἀθήνας, κατὰ τὴν παρὰ τῷ Μακαρ. Ἀρχιεπισκόπῳ ἐπίσκεψίν του παρεκάλεσε τὴν Α. Μ. ὅπως τῷ προσφέρει τὴν ἐν λόγῳ Ἀπάντησιν, ἣν ἀναγνώσας ἔγραψε πρὸς τὸν Μακαρ. συγγραφέα αὐτῆς τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν ἑλληνιστί:

Μακαριώτατε,

Μετὰ μεγάλης εὐχαριστήσεως καὶ βαθυτέρον ἐνδιαφέροντος ἀνέγνωσα τὴν ἀπάντησιν Σας εἰς τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Πάπα «Lux Veritatis». Δέξασθε, παρακαλῶ, τὰς εἰλικρινεστάτας εὐχαριστίας μου διὰ τὸ δῶρον ὡς καὶ διὰ τὴν φιλάγαθον σκέψιν Σας ἣτις ὑπέβαλε τὴν ἐπογραφήν τοῦ ὀνόματός Σας ἐπὶ τοῦ ἐσωφύλλου τοῦ βιβλίου καὶ κάτωθι τῆς πρὸς ἐμὲ ἀφιερώσεως. Τὸ ἀντίτυπον τοῦτο θέλω διαφυλάξει ὡς θησαυρὸν καὶ ἀναγνώσῃ αὐτὸ καὶ πάλιν, διότι τόσοον ὑπερόχως διαπραγματεύεται θέμα τὸ ὁποῖον πά. τοτε μ' ἐνδιέφερε. Ἐν τῷ μεταξὺ δίδω παραγγελίαν εἰς τὸ Λονδίνον διὰ δέκα ἀντίτυπα διὰ τοὺς φίλους μου. Ἐν ἐξ αὐτῶν ἔχω εἰδικῶς κατὰ νοῦν, διὰ τὴν μητέρα μου ἢ ὁποῖα μὲ ἐδίδαξε ν' ἀπαγγέλλω προσευχὴν ἐκ τοῦ μεγάλου ὁμωνύμου Σας, Ἀγίου Χρυσόστομου, πολὺ πρὶν ἀκόμῃ δυνηθῶ ν' ἀναγινώσκω.

Ἐχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι μετὰ μεγίστου σεβασμοῦ καὶ θαυμασμοῦ.

Διὰ εἰλικρινῶς Ὑμέτερος.

Lincoln Mac Veagh.

Πρεσβευτὴς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς.

Περὶ Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς.

Πολὺς λόγος γίνεται ἐπ' ἐσχάτων καὶ ἐν τοῖς ἐκκλησιαστικοῖς κύκλοις τῆς Βουλγαρίας περὶ τῆς Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς. Ἐν τινι τῶν τελευταίων φύλλων τοῦ συνοδικοῦ ὄργανου «Ἐκκλησιαστικὸς Κήρυξ» δημοσιεύονται ἄρθρα περὶ αὐτῆς, ἀναπτύσσοντα τὴν σπουδαιότητά της καὶ ἐπεξηγοῦντα τὸ ἔργον της, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου φαίνεται ὅτι ἐνεφίλοχόρησαν παρεξηγήσεις. Ἡ ἱ. σύνοδος τῆς βουλγαρικῆς Ἐκκλησίας εἶχεν ἀποφασίσει περὶ τῆς συστάσεως τῆς Ἐσωτερικῆς Ἱεραποστολῆς πρὸ ἔτους, ἐξέδωκε

